

під час приймання та у разі потреби додаткового вивчення порушеного питання працівниками юридичної клініки може встановлюватись інший строк і порядок розгляду звернення громадянина. Також клієнту повинна бути забезпечена можливість подати керівнику юридичної клініки свій відгук про якість наданої йому правової допомоги [1].

Отже, юридичні клініки є унікальним елементом у розгалуженій системі безоплатної правової допомоги, які з одного боку покликані надавати професійну правничу допомогу незахищеним верствам населення, а з іншого бути базою для отримання професійних навичок та умінь студентами правниками.

Література:

1. Типове положення про юридичну клініку вищого навчального закладу України. Затверджено Наказом Міністерства освіти і науки України від 03.08.2006 N 592. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0956-06#Text>

2. Соколенко О. Л. Юридична клініка в правоосвітній діяльності. 2018. URL: <http://212.1.86.13/jspui/bitstream/123456789/3066/1/6.%20%D0%A1%D0%BE%D0%BA%D0%BE%D0%BB%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE%20%D0%9E.%20%D0%9B..pdf>

3. Юркевич І. Роль юридичних клінік у підготовці професійних юристів. *Актуальні проблеми правознавства*. 2020. Вип. 2. С. 131–135.

АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПРИМУС ЯК ЗАСІБ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Жиляк В. Р.

студентка юридичного факультету

Науковий керівник: Грицай І. О.

доктор юридичних наук, доцент,

професор кафедри загальноправових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

м. Дніпро, Україна

Розвиток демократії, а разом з нею і поступовий розвиток державності, нерозривно пов'язаний із особливим підходом органів державної влади безпосередньо до громадян, що полягає у ефективному застосуванні адміністративного примусу у разі протиправної поведінки. Актуальність цього питання полягає в тому, що на сучасному етапі

розвитку існує проблема дотримання прав і свобод людини і громадянина з боку виконавчої влади при застосуванні адміністративного примусу з метою забезпечення дотримання правопорядку. Хоча право і має обов'язковий характер, його норми не завжди передбачають саме примусовий характер їх виконання [1]. Адже, як відомо, адміністративний примус є одним із жорстких засобів впливу з боку держави з метою покарання винних, а також для відновлення правопорядку. Ця тема не є новою, і тому до неї неодноразово зверталися як вітчизняні так і зарубіжні юристи. Питання про актуальність застосування такого методу державного управління як адміністративний примус у запобіганні адміністративних правопорушень у нашій державі є предметом дискусій не лише в науці, а й на практиці. Щодо до розгляду головного питання, слід зазначити, що адміністративне право регулює такі відносини, які відіграють велике значення як для громадян так і для суспільства в цілому [2].

Саме тому, на сьогодні, докорінним чином повинно змінюватися нормативно-правове регулювання у сфері охорони громадської безпеки та порядку. Ця сфера діяльності регулюється нормами адміністративного права. Одним із видів державного примусу прийнято вважати адміністративний, який займає важливе місце серед останніх. Адміністративний примус є об'єктом розгляду переважної більшості адміністративно-правових досліджень в Україні. Він поряд із кримінальним, процесуальним примусом розглядається як різновид державного примусу [3].

Як відомо, сьогодні громадяни мають можливості вільного вибору поведінки в стосунках з державою. У випадках недотримання таких правил поведінки, або виникнення певних суперечностей між волею колективу, або навіть волею окремих осіб по відношенню до держави, які зазвичай мають в планах перед собою протиправну мету, держава наділена реальною можливістю примусити особу виконувати правові приписи задля забезпечення належного розвитку суспільства, а також законності. Посилаючись на Конституцію, а саме до статті 19, де говориться про те, що правопорядок ґрунтується на засадах, згідно з якими ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. В другій частині даної статті вказано, що органи державної влади, а також органи місцевого самоврядування зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [4]. Адміністративний примус є необхідним для охорони, перш за все, правопорядку, прав та інтересів людини і громадянина, створення належних умов для реалізації діяльності державного апарату.

Це не основний, але досить важливий і необхідний метод державного управління. Метод примусу є невід'ємною складовою

системи методів державного управління суспільством. Вказаний метод належить до найбільш жорстких засобів впливу, тому в діяльності органів управління та їх посадових осіб примус застосовується, як правило, у поєднанні з іншими управлінськими прийомами [5].

Отже, якщо узагальнити вище наведене можна зробити висновок, що дана тематика не втрачає своєї актуальності, а навпаки є предметом дедалі більшого обговорення. Метод примусу є одним із правових методів забезпечення захисту суспільних відносин, охорони громадського порядку та безпеки, а також покарання винних осіб правопорушеннях. Результатом діяльності державно-владних повноважень і є застосування адміністративного примусу. Таким чином, адміністративний примус є об'єктивно обумовленим методом державного управління.

Література:

1. Коліушко І. Поняття адміністративного примусу потребує ґрунтового переосмислення. І. Коліушко, О. Банчук. *Право України*. № 4. 2010. С. 307–314.
2. Бевзенко В. М. Значення правовідносин у механізмі державного управління. *Право і Безпека*. 2005. № 4. С. 12–13.
3. Галунько В., Олефір В., Гридасов Ю. та ін. Адміністративне право України: у 2-х т. підручник Т.1: Загальне адміністративне право. Академічний курс. Херсон: ХМД, 2013.
4. Конституція України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30. Ст. 19.
5. Колпаков В. К. Адміністративне право України. Підручник. Київ. *Юрінком–Інгер*. 2004. С. 194.